

De sceatta's van Bonifatius

"Niet zo snel, Werenfried!" De oude kloosterling veegde met de mouw van zijn pij de zweetdruppels van zijn gezicht en zijn geschoren schedel. Hijgend liep hij achter de armoedig geklede jonge man aan, die, met een verbeterd gezicht, het landschap langs de rivier in zich opnam.

Deze hield direct de pas in. "Neem mij niet kwalijk, broeder Decdatus." zei hij berouwvol. "Ik wil zo graag de plek terugvinden waar broeder Alberic - God hebbe zijn ziel! - de sceatta's van vader Bonifatius heeft begraven."

"Ik ook, Fridus, ik ook..." zei de oude kloosterling begrijpend, "... maar mijn ouwe benen wisten niet meer zo! Dat had ik gisteravond moeten bedenken toen ik aanbod je te helpen het geld terug te halen!

Het was me trouwens wel een verhaal dat je gisteren vertelde, nadat je je in het klooster afgemeld had! Na eenentwintig jaar! Vertel het nog eens in het kort... het ging gisteravond wel een beetje snel!"

Beide mannen liepen iets langzamer door op de weg langs de rivier, die zich glanzend door het groene land slingerde.

"U herinnert u nog wel dat vader Bonifatius in het jaar 754 vanuit ons klooster vertrok naar Friesland. Hij wilde, voor dat hij te oud werd, nog één keer proberen de Friezen te bekeren tot het ware geloof. Ik mocht toen mee met het gezelschap, als hulpje van de kok, broeder Alberic - God hebbe zijn ziel!" Beide mannen sloegen plechtig een kruis.

"U kent het verhaal... vader Bonifatius hakte in Dokkum, namens onze God, de heilige eik om. Hij wilde laten zien dat de Germaanse goden daar niets tegen in konden brengen. Misschien had vader Bonifatius de Friezen eerst nog iets meer moeten vertellen over ons geloof... in ieder geval waren ze niet overtuigd en ze hebben hem doodgeslagen. Wij trokken ons terug, achtervolgd door op buit besuste Friezen. Snel werden de bijbel en andere bezittingen van vader Bonifatius verdeeld over de mannen, met de opdracht die terug te brengen naar Utrecht.

Dit gebeurde ook met het geld... broeder Alberic werd een beurs zilveren sceatta's toevertrouwd en samen met hem ben ik gevslucht. Vele dagen later waren we al bijna

in Utrecht, toen ons schip achterhaald werd door de Friezen. . . het seek wel alsof ze het geld roken!

Broeder Asberic en ik zijn aan land gegaan bij drie wilgen die als de tanden van een mestvork uit de rivieroever groeiden. Daar heeft broeder Asberic het geld begraven. Niet lang daarna werden we ingehaald door onze achtervolgers. Broeder Asberic werd dodelijk getroffen door een bijlslag. Mij hebben ze gevangen genomen, maar ik hield mijn mond stijf dicht. Ze hebben het geld nooit gevonden!"

De oude kloosterling legde zijn arm om hem heen. "En jij hebt daarna als slaaf eenentwintig jaar op hun schepen moeten beulen!" zei hij medelijdend.

"Het heeft me mijn rug en mijn gezondheid gekost, maar ik heb gezwegen!" mompelde Werenfried bitter, maar ook triomfantelijk.

"En toen werd je bevrijd door de Frankische krijgers van onze nieuwe heerser, Karel, die door sommigen "de Grote" genoemd wordt!" zei de oude kloosterling troostend.

"Gerechtigheid!" gromde Werenfried. "Nu kan ik eindelijk alsnog het geld van vader Bonifatius terugbrengen in zijn klooster in Utrecht. Maar we moeten er toch al hoog en breed zijn. . . waar zijn die verduivelde wilgen nou?"

"Let op je taal, Fridus!" bestrafte de kloosterling hem, een kruis slaand, maar met een zweem van een glimlach om zijn lippen.

"Vergeef mij, broeder." hakte Werenfried. "Eenentwintig jaar als slaaf tussen het scheepsvolk leert je geen fijne taal!"

"Ik weet het, jongen, ik weet het. . ." suste de oude man hem met een knipocgje.

"Ik zal het eens aan die kerel vragen, daar verderop in het land. . ."

De kloosterling liet zich van de weg in het veld glijden en liep behoedzaam door de klei naar een boer, die daar aan het werk was. Werenfried zag dat de boer eerbiedig zijn wollen muts afnam en naar de oude man luisterde. Toen wees hij naar de rivier. Werenfried kwam naderbij.

"Daar heb je je wilgen." zei de oude kloosterling berustend. Niet begrijpend keek Werenfried langs de wijzende vinger van de boer naar de stroming in de rivier.

"We hebben hoog water gehad." zei de man beleefd. "De rivier stroomt nu hier.

Vroeger liep hij daar verderop. Die wilgen stonden toen daar ergens. . ."

"Weet je het zeker?" vroeg Werenfried teleurgesteld.

ECHT GEBEURD!

"Drie wisgen. . . twee kromme en een rechte d' r tussenin. . . net de tanden van een hooivork." zei de boer geduldig.

Werenfried keek alsof hij in zijn maag was gestompt. "O, broeder Alberic, ik heb gefaald. . ." kreunde hij, "die sceatta's vinden we nooit meer terug!"

Met zachte hand leidde broeder Decdatus hem terug naar de weg, na de boer de zegen gegeven te hebben waar hij om vroeg.

"Verwijt dit jezelf niet, mijn zoon." zei hij zachtjes. "Het zijn de natuur en het weer die de rivier verplaatst hebben."

Werenfried liet zich op zijn knieën zakken en kreunend liet hij zijn tranen de vrije loop. De oude man legde zijn hand beschermend op Werenfrieds hoofd en bleef geduldig naast hem staan. Na een tijdje hielp hij Werenfried weer overeind en samen liepen ze langzaam terug naar Utrecht.

"Ik begrijp dat je pijn voelt, jongen. . . het gevoel dat je opoffering en je geduld tevergeefs zijn geweest. Maar zie het zó. . . dankzij jou zijn de sceatta's nooit in handen van die heidense Friezen terechtgekomen! Alberic, maar ook vader Bonifatius - God hebbe hun ziel - zouden zeer tevreden zijn geweest over je! En ook ik ben trots op je!"

Hij maakte een zegenend gebaar naar Werenfried die zich vermande. "Toch eeuwig zonde van al die sceatta's!" zuchtte hij.

De kloosterling glimlachte. "Als God het wil, worden ze ooit nog wel eens gevonden. Laten we hopen dat ze een goede bestemming krijgen!"

Hans Doornwaard i.s.m. Roel Stemerding